

Малкото стръкче отвърна уплашено:

— Азъ бѣхъ семенце. Имахъ крилца. Вѣтрѣтъ ме донесе тука. Безъ да ща, попаднахъ до твоя коренъ и поникнахъ.

— Азъ пѣкъ, безъ да ща, когато порастнешъ нагоре и почнешъ да пълзишъ по плета, ще се обвия като змия около стѣблото ти и ще те удуша. Толкова. Повече не желая да разговарямъ съ тебе, нищожно създание.

Като чу тая закана, стръкчето се скри задъ камъка и тамъ остана.

Превалѣха пролѣтнитѣ дъждове. Изсъхнаха намокренитѣ гнѣзда на птицитѣ. Дигнаха глави слънчогледитѣ въ пчелина. Пчелитѣ тръгнаха за медъ. Тиквата покри цѣлия плетъ. Най-горе, върху трънето, се появи единъ зеленъ плодъ като краставица. Този плодъ бързо порастна. Стана голѣмъ и почна да жълтѣе.

— Охъ, на мама хубавата глава! — радваше се тиквениятъ милинъ. — Азъ родихъ най-хубавата тиква на свѣта.

А малкото стръкче стоеше подъ сѣнката на камъка и не смѣеше да порастне. Веднѣжъ пристигна едно птиче чуруличе, кацна на камъка и взе да си точи човката. Пѣргаво размахва криле и стресна стръкчето.

— Хей, смушено стръкче, — викна птичето, — защо не се покажешъ на слънцето? Ти ще загинешъ подъ сѣнката на студения камъкъ. Дигни се нагоре къмъ свѣтлината!

— Не смѣя.

— Отъ какво се боишъ?

— Отъ тиквата. Тя ми се заклани, че ще ме удуши.

— Не бой се ти отъ тиквата. Тя вече надоле не гледа. Който се покачи на високо мѣсто, забравя ония, които сж поставени по-низко отъ него.

Въ туй време покрай плета мина едно магаре и почна да се дръгне.

— Господине, — викна тиквениятъ милинъ, — видѣ ли моята дъщеря? Не е ли тя по-хубава отъ слънцето?

— Не е, — отговори равнодушно магарето.

— Глупакъ! — презрително рече тиквата, — нѣма ли кой да ти одере кожата, че да направи отъ нея тѣпанъ?

— Ти да мълчишъ! — изви око нагоре магарето, — защото, когато огладнѣя, ще дойда да изямъ дъщеря ти.

— Господи, — писна тиквениятъ милинъ — спуствни гърмотевица и го убий на мѣсто!

Мина една недѣля. Малкото стръкче, насърчено отъ птичето, се дигна надъ камъка и потъна въ есенната слънчева топлина. Три дни кротко дръма. На върхчето му се появи една пжпка, скоро наедрѣ и се пукна. Усмихна се на бѣлия свѣтъ едно малко синьо цвѣте като око на дете.

Лѣтото превали. Пчелитѣ се умориха да събиратъ медъ. Веднѣжъ на чешмата спрѣ единъ човѣкъ съ бѣли дрехи, съ очила и